

ELS DE PAUW

ELS DE PAUW

Boven de toonbank van de pas vernieuwde apotheek prijken verschillende potten met witte orchideeën, wel vijftien. Allemaal in een rij opgesteld, met beleefde felicitaties voor de gedane verbouwingen. Het kon niet anders of op de uitnodiging voor de feestelijke opening moet 'Witte orchideeën gewenst, liefst in een taupe sierpot' gestaan hebben, dacht ik, terwijl ik aanschoof voor tandpasta en een tube trekzalf. Zoniet was het een complot van buren en kennissen die enige florale stijleenheden voor het etablissement nastreefden. De apothekeres verzekerde mij nochtans dat het allemaal toeval was. U moet weten: bij verdachte toevalligheden als deze stel ik liever dadelijk een beleefde vraag, kwestie van een vervelende hersenworm te vermijden. "Ze zijn in de mode zeker?" voegde ze er met een zucht aan toe. Ze had wellicht liever een pot dwergrozen gehad. Of een hoya calycina. Ik zeg maar wat. Desnoods een cycloampje. Maar geen orchidee, waarvan men trouwens tegenwoordig niet meer kan zeggen of het om een echte plant dan wel om een bedrieglijk stoffen exemplaar gaat.

Orchideeën zijn het onkruid van de hedendaagse huiskamer geworden. Bij het oude dametje hier om de hoek, die een batterij witte orchideeën aan het raam heeft staan. En in blokkendozenbouw mag de orchidee stevast prijken op een toog, waar de moderne blokkendozenmens aan eet, op barkrukken. Gezellige toets. Orchideeën zijn natuurlijk iets decoratiever dan pakweg sanseveria's, maar in weerwil van hun aard even banaal. De witte phalaenopsis woekert het ergst, maar er zijn deze dagen ook de meest bizarre kleuren voorhanden. Blauwe orchideeën en

perzikkleurige, zag ik in een woonwarenhuis waar ze in de aanbieding stonden, evenals de gehaktballen met veenbessensaus. Allemaal de schuld van een paar snuggere tuinders, die het frêle bloempje hier in de koude Lage Landen massaal zijn beginnen te kweken. Nu heerst er een ware orchideeënplaag. Ook al omdat de plant haast geen onderhoud vergt. Perfect voor de moderne mens. Ze heeft maar één keer in de week een scheut water nodig, en wanneer ze uitgebloeid is, moet men gewoon de stengels kortwieken. Een seizoen later bloeit de plant opnieuw. Uiteraard moet men dan een wijl zitten turen naar een paar trieste stokjes in een pot. Wie het geduld niet heeft om de nieuwe bloei af te wachten, flikkert de affaire gewoon weg en haalt een nieuwe in huis, vermits ze overal voorhanden zijn voor een paar euro's. Zo gaat dat met goedkoop gerief.

Voordien bood men orchideeën aan als zeldzame bloemen, uiteraard tegen hogere prijzen. Ze werden gekweekt door specialisten. Zuivere luxe was het, een orchidee geven of krijgen, een bloem die normaal alleen in de tropen de trotse kop opstak, als een wonderlijke aberratie te midden van het gelpe donkergroen. Een plant met opengesperde bloembladen en een hart als een wenkende vagina, en twee bloembollen als volle testes. Een bloesplant. Nu men ze in elke supermarkt vindt, is hun schoonheid vertroebeld. Spijtig. Niemand die er nog rode kaken van krijgt, of een plotse gloeiing in de schoot. Behalve misschien het oude dametje hier om de hoek. Ik zal straks maar eens gaan aanbellen, voor ik weer met een sluimerende hersenworm te kampen krijg.

Els De Pauw is journalist en copywriter. Ze schrijft ook onder haar nom de plume Amélie O.